

Estranys companys de camí

SIXTE MORAL

EL PUNT, 30/09/09

Segurament el procés d'explicació de les mesures contra la crisi no és el paradigma de com cal explicar-se davant de la ciutadania a l'hora d'imposar algunes mesures que pal·liïn els estralls de la situació que vivim. El tema dels 420 €, o la necessitat de la pujada d'alguns impostos per mantenir prestacions i reduir el dèficit públic, podien haver tingut una molt millor transmissió i un procés informatiu per descomptat pedagògicament molt millorable, també.

Cal dir també que les mesures que el govern socialista està prenent han seguit una línia ferma, deixant clara la creença que sortirem de la crisi però sabent, també, que aquest serà un procés llarg i possiblement dolorós. No s'hauria de perdre cap dels drets socials que hem consolidat. Per més que es digui i ara es vulgui ignorar, cap dels partits que es van presentar a les eleccions preveien la situació actual.

Els experts i molts analistes aporten solucions que sovint són contradictòries; alguns fins i tot es contradiuen ells mateixos en anàlisis que poden semblar improvisades, com passa amb algunes mesures que aplica el govern. L'amplitud i la profunditat d'aquesta crisi fa que les receptes clàssiques no acabin de funcionar, i cal barrejar-les amb aportacions *improvisades*. Potser és així però també cal tenir la capacitat de reaccionar i rectificar si cal. Això és el que es reclama d'un govern i això és el que fa el govern Zapatero.

Més enllà de les suades fórmules de rebaixar impostos, rebaixar la despesa pública i la reforma del mercat laboral (sense concretar res de res ni explicitar d'on es retalla), la dreta encapçalada per Rajoy i completada per Duran, potser en un altre estadi aportant alguna mesura concreta, no ha explicitat cap projecte concret. Aprofitar algunes situacions com la de l'augment de l'atur com una oportunitat de desgast al govern deu ser una actitud legítima, però no donar alternatives –i no n'han donat cap– converteix aquesta actitud en la mesquinesa pròpia de qui creu que «com pitjor vagin les coses millor li anirà a ell». Sembla la consigna del PP.

L'actuació del govern ha tingut una línia clara. Entre altres accions cal constatar: assegurar el sistema finances (que no vol dir regals a ningú), forta inversió en obra pública i ajudes directes a aquells sectors econòmics que es deterioraven amb major rapidesa. (14.000 empreses treballant, 400.000 treballadors de la construcció amb les obres del *Pla E*), flux de crèdit cap a empreses i famílies, rebaixes d'impostos a empreses que creïn treball... I mesures extraordinàries com el subsidi de 420 € als treballadors que han esgotat la seva prestació d'atur. Tot això amb la voluntat de sortir de la crisi i recuperar un sistema productiu basat en el futur amb molta més innovació i apostant pels sectors que tinguin valor afegit i vinculats a la formació, investigació i desenvolupament.

Curiosament algunes d'aquestes mesures han aixecat una gran cridòria a les rengles del PP, en el moment de ser proposades, però s'han aprovat amb una amplíssima majoria parlamentària. Paradoxal també és el cas del *Pla E*. Va ser criticat a tort i a dret però a l'hora de la veritat els

ajuntaments del PP van acudir a la convocatòria amb rapidesa i amb satisfacció.

Malgrat tot, al PP li han sorgit aliats de conveniència. Per una banda, un grup mediàtic important despitat per haver perdut un cert monopoli sobre la televisió de pagament i els drets sobre determinades retransmissions esportives. Un gir massa evident. Els conversos sempre mostren uns certs tics de fanatisme. S'hi suma també el president de les caixes, el senyor Quintàs, que assenyala la necessitat d'avançar les eleccions si no hi ha pacte per sortir de la crisi i en responsabilitza Zapatero. Matisa més tard que parlava en nom propi però oblida descaradament i hipòcritament que en una part de la crisi –sobretot en la construcció– les caixes hi tenen molta responsabilitat.

Quan un s'està quiet, no molesta. Quan un es mou i fa coses hi ha el perill de trepitjar ulls de poll; quan això passa i es trepitgen els ulls de poll dels poderosos, acostumen a reaccionar en cadena i a generar estranys companys de camí. Segurament al govern espanyol li toca explicar-se molt millor i amb claredat. Si és així, i partint de la base que no ens agrada pagar impostos però sí tenir bons serveis, possiblement no serà tan fàcil ni l'exercici de populisme ni la demagògia d'aquells que mai no han volgut polítiques solidàries i de progrés.